

JOHANNA LINDSEY

Ο ΔΙΑΒΟΗΤΟΣ

Μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Για τη Μαμά

Ένα

Το παλάτι του Μπάκιγχαμ. Η Ρεμπέκα Μάρσαλ ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι θα ζούσε εδώ. Το ήξερε εδώ και μια εβδομάδα, αλλά δεν το είχε συνειδητοποιήσει. Να, όμως, που τώρα βρισκόταν εδώ.

Το να γίνει κυρία επί των τιμών στην Αυλή της βασίλισσας Βικτόρια ήταν η μεγαλύτερη έκπληξη στα δεκαοκτώ της χρόνια. Η μητέρα της, η Λίλι, ήθελε πολύ να πάρει η κόρη της αυτή τη θέση, αλλά δεν της είχε πει ότι εξαργύρωσε μερικές χαρές γι' αυτό. Δεν ήθελε η Ρεμπέκα να απογοητευτεί, αν τελικά δεν γινόταν.

Η Ρεμπέκα δεν θα απογοητευόταν. Ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι θα γινόταν κυρία επί των τιμών στη βασιλική Αυλή. Ωστόσο ήξερε ότι ήταν κάτι που λαχταρούσε πολύ η μητέρα της. Η Λίλι μιλούσε συχνά για την ευκαιρία που είχε χάσει να γίνει η ίδια κυρία επί των τιμών, ή έστω προσωπική ακόλουθος της βασίλισσας, τότε που παντρεύτηκε. Η οικογένειά της ήταν πιστή στους Τόρις όπως κι ο άντρας της. Όμως, με τους Γουίγκς στην εξουσία, οι οποίοι έλεγχαν όλους τους διορισμούς της Αυλής, η Λίλι δεν είχε καταφέρει να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα και τελικά το εγκατέλειψε. Στο κάτω κάτω, το πολιτικό κόμμα των Γουίγκς ήταν στην εξουσία για πολύ καιρό.

Ωστόσο, οι Τόρις, που πλέον αποκαλούνταν Συντηρητικοί, είχαν αναλάβει και πάλι τα ηνία, με πρωθυπουργό τον σερ Ρόμπερτ Πιλ. Έφυγαν οι παλιοί, ήρθαν οι καινούριοι, καταπώς φαινόταν. Τώρα που γίνονταν νέοι διορισμοί, η Λίλι ζήτησε αμέσως από τους αξιωματούχους του κόμματος μια θέση για τη Ρεμπέκα. Παρ' όλα αυτά, κανείς δεν της το εγγυόταν γιατί οι θέσεις ήταν λίγες. Όμως την προηγούμενη εβδομάδα έλαβαν το γράμμα. Και σαν ενθουσιασμένο κοριτσάκι, η μητέρα της Ρεμπέκα είχε τσιρίξει από χαρά όταν το διάβασε. Και η χαρά της ήταν μεταδοτική.

Την τελευταία εβδομάδα επικρατούσαν φρενήρεις ρυθμοί. Μητέρα και κόρη είχαν ξεκινήσει να σχεδιάζουν τις εμφανίσεις της Ρεμπέκα για τον ερχόμενο χειμώνα στο Λονδίνο, έχοντας πολλούς μήνες ακόμα μπροστά τους. Η καινούρια της γκαρνταρόμπα ήταν ακόμα στα σχέδια, κανένα φόρεμα δεν ήταν έτοιμο! Τώρα, έπρεπε να προσλάβουν περισσότερες ράφτρες και να παίρνουν γρήγορες αποφάσεις. Πηγαινοέρχονταν στην κοντινή πόλη του Νόρφορντ πολύ συχνά, ίσως δύο και τρεις φορές την ημέρα. Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είχαν και τον ενθουσιασμό και την αδιάκοπη φλυαρία της Λίλι για τη χρυσή αυτή ευκαιρία στη ζωή της Ρεμπέκα.

Αυτή θα ήταν η μεγαλύτερη αλλαγή στη ζωή της από τότε που πέθανε ο πατέρας της. Ο κόμης του Ράιν πέθανε όταν εκείνη ήταν μόλις οκτώ χρονών. Η Λίλι δεν σκέφτηκε ποτέ να ξαναπαντρευτεί. Ο τίτλος του κόμη είχε περάσει σε έναν συγγενή του αλλά η έπαυλη κοντά στο Νόρφορντ, όπου είχε μεγαλώσει η Ρεμπέκα, παρέμεινε δική τους. Είχε περάσει όλη τη ζωή της εκεί· δεν είχε φύγει ούτε για να πάει σχολείο, όπως μερικές από τις καλύτερες φίλες της. Η Λίλι δεν ήθελε να την αποχωριστεί, οπότε είχε κανονίσει η Ρεμπέκα να έχει τους καλύτερους καθηγητές στο σπίτι.

Αυτό άρεσε στη Ρεμπέκα. Μητέρα και κόρη μπορούσαν έτσι να περνούν πολύ χρόνο μαζί. Εξαιρέτες υπεύτριες και οι δύο, πήγαιναν για ιππασία σχεδόν κάθε μέρα, όταν είχε καλό καιρό. Στη Ρεμπέκα θα έλειπε αυτό. Είχαν και οι δύο τόσο πολλούς φίλους στο Νόρφορντ, που πάντα κάποιος περνούσε για επίσκεψη, ενώ είχαν συχνά να παραστούν σε κάποια κοινωνική εκδήλωση. Κι αυτό θα έλειπε στη Ρεμπέκα. Όμως δεν θα έμεναν και τόσο μακριά. Το Νόρφορντ ήταν βόρεια του Λονδίνου και απείχαν μόλις μερικές ώρες. Ωστόσο, η Λίλι είχε αποφασίσει να της δώσει λίγο χρόνο για να τακτοποιηθεί και να συνηθίσει τη θέση της, πριν την επισκεφθεί. Δεν ήθελε να συμπεριφερθεί σαν υπερπροστατευτική μητέρα, παρόλο που ήταν!

Στην πραγματικότητα, αυτός ο διορισμός στην Αυλή της βασίλισσας θα ήταν για τη Ρεμπέκα η δεύτερη χρυσή ευκαιρία την οποία μητέρα και κόρη είχαν συζητήσει ενδελεχώς. Η πρώτη είχε εμφανιστεί πριν από πέντε χρόνια, όταν συμφώνησαν για την επιλογή του μελλοντικού συζύγου της Ρεμπέκα. Δεν υπήρχε λόγος να κάνει το ντεμπούτο της, αν μπορούσε να τραβήξει την προσοχή εκείνου, του Ραφαέλ Λοκ, κληρονόμου του δούκα του Νόρφορντ – ο οποίος ήταν επίσης και γείτονάς τους. Ήταν τόσο βολικό! Όμως αυτός ο εξέχων νεαρός είχε πάει και είχε παντρευτεί κάποια άλλη πριν προλάβει να μεγαλώσει αρκετά η Ρεμπέκα, οπότε η ιστορία τελείωσε εκεί.

Τι κρίμα. Ανυπομονούσε πολύ να γίνει μέλος αυτής της ενδιαφέρουσας οικογένειας. Ο Πρέστον Λοκ, ο δούκας, είχε πέντε αδελφές, οι οποίες είχαν όλες παντρευτεί και ζούσαν πλέον αλλού, αν και επισκέπτονταν συχνά το Νόρφορντ. Η Λίλι έλεγε ιστορίες από την εποχή που έμεναν ακόμα εκεί, και για το πώς οι Λοκ βρίσκονταν στο επίκεντρο της τοπικής κοινωνίας. Για την ακρίβεια, μερικές από τις πιο μεγαλοπρεπείς δεξιώσεις όπου είχε

πάει η Ρεμπέκα ως παιδί ήταν στο Νόρφολντ Χολ. Είχε έρθει μάλιστα αρκετά κοντά με την οικογένεια, όταν έγιναν φίλες με τη μικρότερη κόρη του δούκα, την Αμάντα Λοκ. Κρίμα που χάθηκαν αφότου έστειλαν την Αμάντα να φοιτήσει σε ιδιωτικό σχολείο.

Έκτοτε ο δούκας δεν έκανε πολλές δεξιώσεις, γιατί στο μεγάλο σπίτι είχαν μείνει πια μόνο αυτός και η ηλικιωμένη μητέρα του. Η γυναίκα του είχε πεθάνει πριν από πολύ καιρό και, παρόλο που κάθε ανύπαντρη κυρία στη γειτονιά είχε προσπαθήσει να τραβήξει την προσοχή του όλα αυτά τα χρόνια, εκείνος παρέμενε χήρος. Τώρα, εκεί έδινε δεξιώσεις η Οφηλία Λοκ, η γυναίκα που είχε αιχμαλωτίσει την καρδιά του Ραφαέλ πριν προλάβει η Ρεμπέκα!

Δύο χαμένες ευκαιρίες σε αυτή την επιφανή οικογένεια, μια επιστήθια φίλη κι ένας σύζυγος. Όμως, αυτή η καινούρια ευκαιρία ήταν δική της. Κυρία επί των τιμών στην Αυλή της βασίλισσας Βικτόρια! Η Ρεμπέκα αναγνώριζε όλα τα προνόμια της θέσης. Θα ήταν σαν να πηγαίνει στο καλύτερο σχολείο του κόσμου. Θα γνώριζε τους πιο σημαντικούς ανθρώπους στην Αγγλία και βασιλιάδες από όλη την Ευρώπη. Δεν υπήρχε λόγος να περιμένει τις εκδηλώσεις της υψηλής κοινωνίας, αν ήταν μέλος της Αυλής μιας βασίλισσας που λάτρευε να δίνει δεξιώσεις. Αν η Ρεμπέκα ήταν τυχερή, η βασίλισσα μπορεί και να της διάλεγε τον μελλοντικό της σύζυγο. Όλα ήταν πιθανά.

Ως εκ θαύματος, η γκαρνταρόμπα της Ρεμπέκα ολοκληρώθηκε εγκαίρως για την αναχώρησή της για το Λονδίνο και ήταν πολύ πιο μεγαλοπρεπής από ό,τι θα ήταν για τις εκδηλώσεις της κοινωνικής ελίτ. Η Λίλι δεν είχε λυπηθεί τα έξοδα. Συνόδευσε μάλιστα τη Ρεμπέκα και την υπηρέτριά της, τη Φλόρα, στο Λονδίνο.

Η Ρεμπέκα είχε ξανάρθει στο Λονδίνο. Μερικές φορές για ψώνια, μια άλλη για έναν αγώνα στον ιππόδρομο, όπου η Λίλι

έπρεπε να παραστεί καθώς έτρεχε η φοράδα της εκείνη τη μέρα για τον γάμο μιας παλιάς φίλης στον οποίο ήταν καλεσμένη η μητέρα της· η Ρεμπέκα την είχε συνοδεύσει σε όλα αυτά τα ταξίδια. Όμως, αυτή ήταν η πρώτη φορά που θα έβλεπε το παλάτι του Μπάκιγχαμ. Δεν το είχε επισκεφθεί ποτέ μέχρι τώρα, αφού πρόσφατα οι μονάρχες το είχαν διαλέξει για κατοικία τους.

Κατεβαίνοντας από την άμαξα με τη μητέρα της και τη Φλόρα, η Ρεμπέκα έμεινε άναυδη στη θέα αυτού του μεγαλοπρεπούς οικοδομήματος, στο οποίο θα ζούσε για μήνες, πιθανόν και για χρόνια. Ήταν πολύ πιο μεγάλο απ' όσο είχε φανταστεί! Ακόμα και η μαρμάρινη αψίδα της εισόδου ήταν πανύψηλη! Φρουροί του παλατιού παρήλαυναν με τις ζωηρόχρωμες στολές τους. Έβλεπε κι άλλους ανθρώπους να περνούν κάτω από την πελώρια αψίδα, την οποία σύντομα θα περνούσε και η ίδια.

Τα πόδια της είχαν παραλύσει. Ένιωθε μεγάλη νευρικήτητα. Αν και ήξερε πως η Λίλι δεν θα τη συνόδευε μέχρι μέσα, δεν ήταν έτοιμη να την αποχωριστεί! Δεν είχε χρειαστεί ποτέ μέχρι τώρα να αποχαιρετήσει τη μητέρα της, όχι έτσι.

Η Λίλι της έσφιξε το χέρι. Καταλάβαινε. Με αυτή την απλή χειρονομία έδωσε στη Ρεμπέκα κουράγιο.

«Ο πατέρας σου θα ήταν πολύ περήφανος αν ζούσε».

Η Ρεμπέκα κοίταξε τη μητέρα της. Ήταν και οι δύο πολύ φορτισμένες αυτή τη στιγμή. Η Λίλι, αν και ήταν πολύ ευτυχισμένη για την κόρη της, έφερνε στο μυαλό της τις δικές της χαμένες ευκαιρίες. Η έκφρασή της το ομολογούσε, κόντευε να κλάψει παρόλο που ακόμα χαμογελούσε.

«Δεν πιστεύω να βάλετε τα κλάματα;» ρώτησε γκρινιάρικα η Φλόρα.

Η Λίλι γέλασε. Η Ρεμπέκα κατάφερε να χαμογελάσει. Η Φλόρα τους έφτιαχνε πάντα τη διάθεση με το χιούμορ της.

Δυστυχώς, δεν θα έμενε στο παλάτι μαζί της παρά μόνο για σήμερα, μέχρι να τακτοποιηθεί. Και οι δυο ήξεραν ότι η Ρεμπέκα δεν θα καθόταν μόνη της σε ένα δωμάτιο. Δεν έφταναν για όλα τα μέλη της Αυλής, πόσο μάλλον για τους υπηρέτες τους. Έτσι, η Λίλι είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα για τη Φλόρα εκεί κοντά, ώστε να πηγαίνει στο παλάτι κάθε μέρα να φροντίζει την γκαρνταρόμπα της Ρεμπέκα και να εκτελεί τα συνηθισμένα της καθήκοντα.

Η Λίλι σκεφτόταν να αγοράσει ένα σπίτι στο Λονδίνο για το ντεμπούτο της Ρεμπέκα στις δεξιώσεις της υψηλής κοινωνίας. Τώρα όμως που το «ντεμπούτο» της θα γινόταν υπό τελείως διαφορετικές συνθήκες, η Λίλι δίσταζε να πραγματοποιήσει την ιδέα της. Παρόλο που πολλές κυρίες της Αυλής είχαν σπίτια στο Λονδίνο όπου περνούσαν τις νύχτες τους, αντί να μοιράζονται ένα δωμάτιο στο ασφυκτικά γεμάτο παλάτι, η Λίλι ήθελε η κόρη της να ζήσει κάθε πλευρά της Αυλής και ο καλύτερος τρόπος για να το κάνει ήταν να μένει εκεί. Αν οι Μάρσαλ είχαν σπίτι στην πόλη, η Ρεμπέκα μπορεί να έμπαινε στον πειρασμό να κοιμάται εκεί κάθε βράδυ.

Η Λίλι έσφιξε τη Ρεμπέκα στην αγκαλιά της. «Θα σε δω σε μερικές εβδομάδες, αγάπη μου. Τουλάχιστον θα προσπαθήσω να κρατηθώ μέχρι τότε».

«Δεν χρειάζεται να...»

«Ναι, χρειάζεται», τη διέκοψε η Λίλι. «Αυτή η ευκαιρία είναι δική σου, όχι δική μου. Απόλαυσε κάθε λεπτό της. Όμως θέλω να μου γράφεις κάθε μέρα. Θέλω να μαθαίνω τα πάντα».

«Θα σου γράφω».

«Κυρίως όμως, Μπέκι, θέλω να περνάς ωραία. Θα σου συμβούν πολύ όμορφα πράγματα. Είμαι σίγουρη».

Η Ρεμπέκα ευχήθηκε να είχε πάρει περισσότερο από τον

ενθουσιασμό της μητέρας της, καθώς τώρα που είχε έρθει η ώρα του αποχωρισμού ένιωθε λυπημένη. Αυτό ήταν το όνειρο της μητέρας της. Ευχήθηκε να το ζούσε η Λίλι αντί για εκείνη.

Όμως, για χάρη της, η Ρεμπέκα φόρεσε ένα αστραφτερό χαμόγελο, την αγκάλιασε για τελευταία φορά, κι έφυγε σχεδόν τρέχοντας προς το παλάτι.

Δύο

«*Ν*ες να φτάσουμε ποτέ;» ψιθύρισε η Φλόρα στη Ρεμπέκα χαμογελώντας, καθώς ακολουθούσαν έναν υπηρέτη με λιβρέα, πιο καλοντυμένο κι από μερικούς αριστοκράτες που συναντούσαν στον απίστευτα μακρύ διάδρομο.

Η υπηρέτρια αστειευόταν, αλλά ο υπηρέτης που τις συνόδευε την άκουσε και, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα, απάντησε: «Το δωμάτιο της λαίδης Ρεμπέκα είναι στην επόμενη γωνία. Μάλιστα, βρίσκεται πιο κοντά στα κύρια δωμάτια απ' ό,τι οι κάμαρες άλλων κυριών. Η βασίλισσα θυμόταν τη γνωριμία της με τον κόμη του Ράιν όταν ήταν μικρή και πρότεινε η ίδια το δωμάτιο. Πολύ καλή αρχή για σας, λαίδη μου». Το πρόσωπο της Φλόρα φωτίστηκε από χαρά. Η Ρεμπέκα κοκκίνισε. Ένας υπηρέτης δεν θα έπρεπε να τα ξέρει αυτά. Αλλά από την άλλη, έτσι ήταν στο παλάτι! Οι υπηρέτες εδώ γνώριζαν μάλλον περισσότερα πράγματα για την προσωπική ζωή των αυλικών από οποιονδήποτε άλλο. Άλλωστε, δεν την είχε προειδοποιήσει η μητέρα της να μη σνομπάρει κανέναν απ' αυτούς;

«Ποτέ δεν σνομπάρω τους υπηρέτες», της είχε υπενθυμίσει η Ρεμπέκα.

«Το ξέρω πως δεν το κάνεις, αγάπη μου, απλώς λέω πως δεν είναι καλή στιγμή να ξεκινήσεις τώρα».

Ήταν ένα από τα πολλά ανόητα πράγματα που είχε πει η Λίλι την τελευταία εβδομάδα, έτσι κουρασμένη καθώς ήταν προετοιμάζοντας τη Ρεμπέκα για τη νέα της ζωή στο παλάτι. Ωστόσο, ύστερα από έναν καλό βραδινό ύπνο η μητέρα της είχε επαναφέρει το ζήτημα.

«Αν οι υπηρέτες σε συμπαθήσουν, θα σου φανούν πολύ χρήσιμοι. Να θυμάσαι, η δουλειά τους στο παλάτι είναι η ζωή τους. Πολλοί από αυτούς μπορεί να ασχολούνται με διάφορες ίντριγκες μόνο και μόνο για να ξεχωρίζουν από τους υπόλοιπους. Το θέμα όμως είναι ότι θα έχουν πληροφορίες χρήσιμες για σένα και, αν σε συμπαθήσουν, εύκολα θα τις μοιραστούν μαζί σου».

Με τη συμβουλή της μητέρας της κατά νου, η Ρεμπέκα χαμογέλασε στον υπηρέτη και είπε: «Σ' ευχαριστώ;...»

«Τζον Κιτς, λαίδη μου».

«Σ' ευχαριστώ, Τζον. Χαίρομαι που η μνήμη του πατέρα μου μένει ακόμα ζωντανή».

Ο υπηρέτης έγενεψε. Ήταν ένας συμπαθητικός τύπος με καστανόξανθα μαλλιά, ψηλός, νέος, με στωικό ύφος μέχρι την ώρα που μίλησε, καθώς έγινε πολύ πιο φιλικός. Η Φλόρα μάλιστα τον κοιτούσε με θαυμασμό. Βέβαια, η Φλόρα τους περισσότερους άντρες έτσι τους κοιτούσε. Κι επειδή ήταν όμορφη, μελαχρινή με καστανά μάτια, πολύ συχνά εκείνοι της ανταπέδιδαν το βλέμμα.

Η υπηρέτρια εργαζόταν εδώ και έξι χρόνια στους Μάρσαλ. Ήταν ελάχιστα χρόνια μεγαλύτερη από τη Ρεμπέκα, αλλά –έχοντας διδαχθεί από τη μητέρα της, που ήταν επίσης υπηρέτρια μιας λαίδης, πώς να διαπρέπει στο συγκεκριμένο επάγγελμα– οι κυρίες Μάρσαλ είχαν πάντοτε τα πιο περίτεχνα χτενίσματα.

Ο Τζον παρατήρησε το βλέμμα της Φλόρα και με τον τρόπο του ανταπέδωσε το κομπλιμέντο με μια ματιά του. Επιτέλους

έφτασαν στο τέρμα του διαδρόμου που σχημάτιζε ένα Τ. Ο Τζον έστριψε δεξιά κι άνοιξε την πρώτη πόρτα που συνάντησαν.

«Σε λίγο θα φέρουν και τις αποσκευές σας», είπε παραμερίζοντας, για να μπουν στο μικρό δωμάτιο. «Και θα τις πάρουν αμέσως μόλις τις αδειάσετε. Θα μοιράζετε το δωμάτιο με την Ελίζαμπεθ Μάρλι. Δυστυχώς, η βασίλισσα δεν γνωρίζει ακόμα ότι η λαίδη Ελίζαμπεθ είναι λίγο ανακατωσούρα. Καλύτερα να μη γίνετε πολύ φίλη μαζί της».

Δεν είπε άλλα. Κι όμως είχε πει τόσα πολλά! Τι διάβολο σήμαινε «λίγο ανακατωσούρα»;

Το ίδιο θα πρέπει να σκέφτηκε και η Φλόρα, γιατί, με το που έκλεισε την πόρτα ο Τζον, είπε: «Πολύ απειλητικό μου ακούστηκε αυτό».

Πράγματι έτσι ήταν, αλλά η Ρεμπέκα δεν θα έβγαζε βιαστικά συμπεράσματα. «Μπορεί απλώς να σημαίνει ότι της αρέσει να ξεκινάει νέα πράγματα, δεν είναι ανάγκη να είναι κακά, ίσως μονάχα ακατάλληλα για το παλάτι». Μετά το δύσπιστο βλέμμα της Φλόρα, πρόσθεσε: «Θα καταλάβω καλύτερα μόλις τη γνωρίσω. Εξάλλου δεν έχω άλλη επιλογή από τη στιγμή που μοιραζόμαστε το ίδιο δωμάτιο».

Η Φλόρα ρουθούνησε. «Αυτό το δωμάτιο είναι πολύ μικρότερο απ' ό,τι φανταζόμουν. Είναι σχεδόν όσο η γκαρνταρόμπα σου στο σπίτι!»

Η Ρεμπέκα χαμογέλασε με τη δυσαρέσκεια της Φλόρα. Στην πραγματικότητα, το δωμάτιο ήταν πολύ μεγαλύτερο από την γκαρνταρόμπα της, απλώς πολύ μικρότερο από την κάμαρά της στο σπίτι.

«Δεν νομίζω ότι θα περνάμε και πολύ χρόνο εδώ. Είναι απλώς ένα μέρος για να κοιμόμαστε και να αλλάζουμε ρούχα», απάντησε η Ρεμπέκα.

«Σκουντώντας η μια την άλλη».

Αυτό ήταν αλήθεια. Δεν υπήρχε πολύς ελεύθερος χώρος. Το διπλό κρεβάτι, που έμοιαζε περισσότερο με φαρδύ ράντζο, και τα δυο στενά κομοδίνα σε κάθε πλευρά, όπου πάνω τους βρίσκονταν οι μοναδικές λάμπες του δωματίου, καταλάμβαναν τον περισσότερο χώρο. Δεν υπήρχε τζάκι παρά μόνο ένα μαγκάλι, το οποίο μάλλον θα ήταν αχρείαστο για κάνα μήνα ακόμα. Σε μια γωνιά, πίσω από ένα παραβάν, υπήρχε μια μικρή μπανιέρα κι ένα κομμάτι για τα δοχεία νυκτός, μαζί με μια κανάτα νερό και μερικές πετσέτες. Επιπλέον, υπήρχε ένα μικροσκοπικό στρογγυλό τραπέζι που μετά βίας χωρούσε έναν δίσκο με φαγητό, μαζί με μια στενή καρέκλα κι ένα μικρό έπιπλο που χρησίμευε για τουαλέτα. Το πιο εντυπωσιακό όμως στο δωμάτιο ήταν οι ντουλάπες που καταλάμβαναν δύομισι τοίχους! Έκλειναν ακόμα και τα παράθυρα, αφήνοντας ελάχιστο φως να μπαίνει από τις άκρες τους.

Η Φλόρα κοιτούσε κι αυτή τις ντουλάπες. «Για φαντάσου! Νόμιζα πως η γκαρνταρόμπα σου θα ήταν ξεχωριστά, παρόλο που θα έπρεπε να τη μοιραστείς. Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι το δωμάτιο θα ήταν και γκαρνταρόμπα. Φυσικό είναι να έβαλαν τόσο πολλές ντουλάπες για δύο κύριες, έτσι δεν είναι; Οι τουαλέτες σου θα πιάσουν τουλάχιστον τον έναν τοίχο. Το καλό που της θέλω να έχει αφήσει τις μισές άδειες...»

Η Φλόρα πήγε κι άνοιξε την κοντινότερη ντουλάπα και τη βρήκε γεμάτη. Προχώρησε μερικά βήματα, άνοιξε την άλλη και τη βρήκε κι αυτή γεμάτη. Προφανώς, η λαίδη Ελίζαμπεθ είχε πιάσει αυτόν τον τοίχο. Η Φλόρα πήγε στον τοίχο με τα μπλοκαρισμένα παράθυρα, αλλά η πρώτη ντουλάπα που άνοιξε ήταν επίσης γεμάτη, το ίδιο και η επόμενη. Βρήκε επιτέλους μία που ήταν μισογεμάτη και τις δύο τελευταίες που ήταν άδειες. Πήγε να ελέγξει και τις δύο ντουλάπες που έπιαναν το μισό του τρίτου τοίχου. Κι από αυτές μόνο η μία ήταν άδεια.

Η Φλόρα άρχισε να γελάει. «Πιστεύεις κι εσύ πως η λαίδη Ελίζαμπεθ δεν περίμενε να μοιραστεί αυτό το δωμάτιο;»

«Έτσι φαίνεται», συμφώνησε η Ρεμπέκα.

«Ε, λοιπόν, η κυρία έχει υπερβολικά πολλά ρούχα, αυτό δεν χωράει αμφιβολία. Όμως θα πρέπει να ξεφορτωθεί μερικά, διαφορετικά θα καταλήξει με τσαλακωμένες τουαλέτες, αφού εσύ θα πιάσεις τις μισές ντουλάπες, θα φροντίσω εγώ γι' αυτό ευθύς αμέσως».

Η Φλόρα έπιασε δουλειά μετακινώντας τα φορέματα. Η Ρεμπέκα τη βοήθησε. Το δωμάτιο δεν είχε ούτε συρταριέρες –όχι πως χωρούσαν εκεί μέσα–, όμως τουλάχιστον στο κάτω μέρος της κάθε ντουλάπας υπήρχε ένα μεγάλο συρτάρι, όπου μπορούσες να βάλεις ρούχα που δεν ήθελαν κρέμασμα.

Δεν χρειάστηκε να στριμώξουν υπερβολικά τα ρούχα της Ελίζαμπεθ. Στην πραγματικότητα, είχε πιάσει δύο ολόκληρες ντουλάπες με δύο μόνο τουαλέτες και μία άλλη με φορέματα που έμοιαζαν με αποκριάτικες στολές.

«Ορίστε», είτε η Φλόρα, ικανοποιημένη με την καινούρια διαρρύθμιση. «Μπορούμε να συμβιβαστούμε με έναν τοίχο ώστε η κυρία να έχει τις δύο επιπλέον ντουλάπες της, αλλά μέχρι εκεί. Δεν θα γυρνάς εσύ με τσαλακωμένες τουαλέτες, μόνο και μόνο επειδή εκείνη έφερε πολλά ρούχα στο παλάτι. Και ξέρεις», πρόσθεσε η Φλόρα κοιτάζοντας τις άδειες ντουλάπες που θα γέμιζαν με τα ρούχα της Ρεμπέκα, «δεν υπάρχει λόγος να μην έχεις και λίγο φως. Αυτές οι ντουλάπες είναι σε λάθος θέση. Γιατί να κλείνουν και τα δύο παράθυρα χωρίς λόγο; Μπορούν να μετακινηθούν λίγο παραπέρα, ώστε ν' ανοίγεις όσο γίνεται το παράθυρο, αν θες. Θα ζητήσω να με βοηθήσουν όταν μας φέρουν τα μπαούλα σου».

Έτσι κι έκανε η Φλόρα, ελευθερώνοντας τουλάχιστον το ένα παράθυρο κατά το ήμισυ. Οι δύο άντρες που έφεραν το ένα από

τα τέσσερα μπαούλα της Ρεμπέκα βοήθησαν πρόθυμα μόλις η Φλόρα τους χαμογέλασε, με αποτέλεσμα να αποκαλυφθεί μια βρόμικη λευκή κουρτίνα, που μάλλον ήταν κρυμμένη εκεί πίσω για μήνες ή και περισσότερο. Η Φλόρα υποσχέθηκε να την καθαρίσει την επομένη.

Λίγο αργότερα η υπηρέτρια έφυγε για να τακτοποιηθεί στο δικό της διαμέρισμα, χαχανίζοντας την ώρα που έβγαινε από την πόρτα: «Το δωμάτιό μου είναι μεγαλύτερο από το δικό σου». Η Ρεμπέκα χαμογέλασε.

Η καλή της διάθεση δεν κράτησε για πολύ. Τώρα συνειδητοποιούσε πόσο μόνη θα ένιωθε εδώ στο παλάτι.

Διδασκόταν στο σπίτι, οπότε δεν είχε αποχωριστεί ποτέ τη μητέρα της. Δεν είχε ζήσει ούτε μια μέρα μακριά της. Ούτε και τη Φλόρα, δηλαδή, είχε αποχωριστεί ποτέ. Αυτός ο διορισμός στην Αυλή την απομάκρυνε από τον ποδόγυρο της μητέρας της πολύ νωρίτερα από ό,τι είχε φανταστεί, και δίχως να έχει έναν σύζυγο να στηρίζεται.

Ναι, θα της δίνονταν αμέτρητες ευκαιρίες να γνωρίσει ενδιαφέροντες ανθρώπους και, ναι, πιθανόν να γνώριζε τον μελλοντικό της σύζυγο εδώ. Όμως, βαθιά μέσα της, η Ρεμπέκα θα προτιμούσε μια γνωριμία σε μια κανονική δεξίωση, με τη Λίλι στο πλάι της. Απλώς δεν της πήγαινε η καρδιά να καταστρέψει τη χαρά της μητέρας της λέγοντάς της κάτι τέτοιο. Αν και δεν είχαν μια τυπική σχέση μητέρας και κόρης. Στην πραγματικότητα ήταν φίλες. Έπρεπε να της το είχε πει...